

ดอกแก้ว

ร.ส. 603

ฉ.

ณรงค์ จันทน์เรือง

คอกงัว

รวมเรื่องสั้นหลากหลาย

ของ

ณรงค์ จันทร์เรือง

ตัวอย่าง

เลขเรียกหนังสือ.....	วส. 603
เลขทะเบียน.....	ฉบ.....
วันที่..... 12	ธ.ค. 43

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ นครเกษม โทร. ๒๗๒๕๙

จัดพิมพ์จำหน่าย

ราคา ๖ บาท

ตัวอย่าง

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม ๑๖๐ เสาชิงช้า พระนคร โทร. ๒๙๒๔๒
นายรวล รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๐

จาก “ดอกสวะ” ถึง “ดอกงิ้ว”

เมื่อข้าพเจ้าหยิบหนังสือ ทรวบรวมเรื่องสั้น หรือเรื่องยาวของผู้เขียนคนเดียวทั้งเล่มขึ้นมาอ่าน ตั้งแต่แรก ข้าพเจ้าจะต้องพลัดตกคือคำนำ มันมีเสน่ห์ เป็นลึกลับชวน และทำให้เกิด ความรู้สึกได้ สสารพันเหมือน คุยกับใครสักคน หนึ่ง.... ซึ่งอาจจะสนุกสนาน หรือบางทีตรงกันข้าม คำนำของนักประพันธ์บางคนสนุกเหมือนอ่าน เรื่องสั้นเรื่อง หนึ่ง บางทีก็สนุกกว่าเรื่องสั้นบางเรื่องในหนังสือเล่มเดียว อีก และบางครั้ง นักประพันธ์บางคนก็เขียนคำนำได้สนุก สนานกว่าเรื่องสั้นทุกเรื่องที่เขาเคยเขียนมันขึ้นมา

ข้าพเจ้าผิดหวังทุกคราวไปเมื่อได้อ่านหนังสือที่ไม่
 มีคำนำ ห้ามได้... ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าผิดหวังใน
 รัชชาติเนื้อหาของเรื่องสั้นและเรื่องยาวที่รวบรวมอยู่ใน
 หนังสือเล่มนั้นๆ แต่ข้าพเจ้าหมายความว่าแต่เพียงว่าข้าพเจ้า
 ผิดหวังที่ไม่ได้อ่านคำนำ ซึ่งความจริง... สำหรับบางคน
 อาจจะไม่สลักสำคัญอะไรก็ได้ แต่สำหรับข้าพเจ้ามัน
 เหมือน... เหมือนคอเหลาชนิดประณีตต้องมาจกนิ้วคัท
 ไล่ในแก้วพลาสติก... มากไป เอาแค่เหมือนถูกบีบตาคุ
 กันเพื่อนสนิทก็แล้วกัน.... สำหรับข้าพเจ้า มันเป็น
 ความทรमान

อาจจะมั่วอ่านบางคนทคิดเหมือนข้าพเจ้า และ
 เพื่อให้ท่านไม่ต้องขาดในสิ่งที่ควรจะได้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่า
 ควรจะเขียนคำนำทุกเล่มในหนังสือของข้าพเจ้า ส่วนท่านที่
 ต้องการเสพย์แต่เนื้อหาและเรื่องราวแท้ๆ โดยไม่สนใจต่อ
 ของแถมเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้น ท่านก็ย่อมจะพลิกผ่านเลยไปได้
 ง่าย ๆ ถ้าอ่านจนจบเล่มแล้วยังไม่สะใจจะย้อนกลับมา
 อ่านคำนำอีกครั้งหนึ่งก็ยิ่งไหว แต่เพื่อหวังเลยเถิดไปว่าจะ
 อ่านได้อย่างสนุกเหมือนเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง เหมือนอย่าง
 คำนำของ *อุษณา เพลิงธรรม*

และถ้าข้าพเจ้าจมนั้นในบรรทัดนี้ ท่านจะเรียกได้ไหม

ว่ามันเป็นคำนำ?

ที่ท่าน กำลังถือ อยู่ใน เป็น หนังสือรวม เรื่องสั้นชุดที่
สองของข้าพเจ้า ชุดแรกข้าพเจ้าตั้งชื่อว่า “สวะชีวิต”
เพราะ ได้ชอนน มาจาก เรื่องสั้น ขนาดยาว ที่รวม อยู่ในนั้น
แต่พอมาถึงเล่มนี้ข้าพเจ้าก็ เหมือนอันจนปัญญา ในอันที่จะเอา
ชื่อใด ชื่อหนึ่ง ของ เรื่อง สั้นที่ รวมอยู่ใน เล่มนี้มา ตั้งเป็นชื่อ
หนังสือได้ อุชณา เพลิงธรรม ช่วยสังเคราะห์ให้ เป็น
ตกลงเอาว่า เอา “ดอกงิ้ว” เถอะ มัน “รัญจวน” ดี
ข้าพเจ้าก็เลยตกลงใจได้ ในบัดเดี๋ยวนี้เอง

โดยความหมาย “ดอกงิ้ว” คือเปลวไฟของ
ความ ทุกข์ ทรมาน ของโลกีย์ วิสัย ที่ผิด ทำนอง คลอง ธรรม
สีแดงฉานของดอกงิ้วที่เต็มแต่งไว้สะตูดตานนี้เป็นเครื่องล่อ
เราให้รัญจวนและ ลืมหลง มโนธรรมใด ๆ ที่อาจจะมิเสียได้
โดยง่าย แต่ “ดอกงิ้ว” ที่รวบรวมอยู่ในมือของท่าน
ขณะนี้มี ได้หมายความว่าถึงสิ่งหลงผิดใน “เรื่องนั้น” เพียง
อย่างเดียว ทุกชีวิตตามความหมายของข้าพเจ้าย่อมจะมี
ดอกงิ้วด้วยกันทุกคน... ถ้าดอกงิ้วคือความหลงผิด ทุก
ชีวิต ทุกตัวละครอน ล้วนแต่มีความทุกข์ ความทรมาน

เมื่อใดที่เราล้มความทรमान อันร้ายกาจ ของชีวิตได้เราก็จะ
หัวเราะ และเรียกด้วยความภาคภูมิใจว่า มันคือความสุข

ยังก่อน พระบรมศาสดาของเราตรัสไว้ว่าตราบใดที่
มนุษย์เรายังเวียน วายตายเกิด อยู่ในวัฏฏะสงสาร ตราบ
นั้นชีวิตก็จะมีแต่ความทุกข์ ความสุขตามความหมายของ
พุทธศาสนามีอยู่อย่างเดียวกันนั่นคือ นิพพาน และนั่นเป็น
ความจริงแท้

แต่ถาบางเรื่องใน “ดอกแก้ว” ทำให้ท่านมีความสุข
ได้แม้ขณะ ก็ขอได้โปรดเข้าใจว่านั่นคือ “ความสุข”
ของข้าพเจ้าเหมือนกัน... ความสุขเท่าที่พอจะหาได้สำหรับ
คนตกลงอย่างไรก็ไม่มันได้พบเห็น นิพพาน!

ณรงค์ จันทร์เรือง

๑ มกราคม ๑๐

บางนา พระนคร

แต่

เพื่อนฝูงเก่า ๆ ทุกคนของผู้เขียน

ตัวอย่าง

ดอกงิ้ว

สายมากแล้วเมื่อทพยามาหาข้าพเจ้า
ที่บ้านสวนในวันนั้น... นกเล็ก ๆ ตามสุ่มทும்
พุ่มไม้ กำลังเริ่ม บทเพลง อันไพเราะ ของมัน
แสงแดดทาบสีทองไปตลอดคืน เป็นประกาย
ระยิบระยับอยู่บนผิวน้ำสีเปลือกลอดตาลแก่ ทอง
ฟ้าเกล็ดอ่อนด้วยปุยเมฆ กว้างขวางสุดใสดุกว่า
ทุกฤดู... ไบหน้าหวานซึ่งกับยมทเหมือน
อรุณเบิกฟ้าของหล่อนทำให้ข้าพเจ้าตั้งใจ

“พ่อพย” ข้าพเจ้าทกทายแผ่วเบาด้วยความ
ความยินดีเมื่อ หล่อนก้าวชนจาก บันไดชนบน

สุดท้ายผมทำตามแบบของหล่อน พร้อมกับก้าวเข้ามาใกล้ นัยน์ตาที่ซ่อนมอง... ข้าพเจ้าตระหนักถึงแว่หวานอย่างสับสน

ข้าพเจ้าตอบแทนหล่อน ด้วยสายตาอย่างเดียวกัน ยิ้มใส่ตาของข้าพเจ้าทำให้หล่อนขยับขึ้นไปชั่วขณะ แล้วกลับหัวปรือลงด้วยความรู้สึกดั้งเดิม ข้าพเจ้าตระหนักถึงความระแวงหาความสับสนอารมณ์ในนั้นอย่างชัดเจน... แขนเปลือยและปล้ำนไปด้วยเลือดเนื้อของคนหนุ่มคล่องเขากับแขนกลมเสีลาและอบอุ่นของหล่อนติดตัว เราเดินคลอไหล่กันเงียบๆ ผ่านระเบียงซึ่งแขวนด้วยกล้วยไม้ดอกสีม่วงเป็นมันระยิบ... ไปยังห้องนอนของข้าพเจ้า

เมื่อหล่อนนั่งลงบนขอบเตียงเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้สังเกตเห็นถุง กระดาษ และหนังสือ ปกแข็งในมือของหล่อน

“นี่คือพจนานุกรมโรเจอร์” ทิพย์พูดเสียงอ่อนหวาน ขณะสั่งให้

ข้าพเจ้ารับหนังสือมาวางบนโต๊ะ นัยน์ตาเปล่ง

ณรงค์ จันทรวง

ประกายยन्दออกมาแวบหนึ่ง เมื่อเห็นชื่อ หนังสือที่ข้าพเจ้า
อยากได้ แต่พอแย้มถึงกระดาษออกข้าพเจ้าก็เกือบหัว
เราะ เมื่อเห็นสัมผัสเขวหวานผลโตเปลือกบาง สืบกว่าผล
ทิพย์าคงล้มไปว่าในส่วนข้าพเจ้าเต็มไปด้วยต้นส้ม และ
ขณะนั้นคือฤดูของมัน

พอเงยหน้า ขึ้นจากถุง ส้มนัยน์ตา ของข้าพเจ้า ก็ประ
ส่านกับหล่อนเข้าพอดี และนัยน์ตาคมวับเต็มไปด้วยประก
กายของความมีชีวิตจิตใจของหล่อน ก็หยุดการ เคลื่อนไหว
ของข้าพเจ้าทันที อย่างช้าๆ และเมื่อไร ข้าพเจ้าวาง
ถุงส้มลงข้างหนังสือโดยไม่หันหน้าไปมอง ก้าวไปหยุด
ยืนตรงหน้าหล่อนโดยไม่ผละล่ายตา เออมมือไปบีบ
ไหล่กลมเส้ลาของหล่อนอย่างแผ่วเบา... เหมือนความ
ฝัน นัยน์ตาคมวับคุณนเลือนขึ้นมาแทบจะผล่านกับนัยน์ตา
ของข้าพเจ้า ไบหนายมละไมของหล่อนเงยแขนอยู่เคียง
ชิด ลมหายใจอุ่นๆ ของเราปะทะหน้ากันจนเลือดร้อนซู่
รู้สึกถึง สรรพางค์ส่วนล่าง ที่เบียดเสียด จนแทบ จะกลืน เป็น

๕
ดอกงว

เนื้อเดียว หัวใจข้าพเจ้าเต้นโครมครามเหมือนมิกดอง
โหมอยู่ในอก... จากทรวงที่เบียดเสียดเหมือนจะแตกหัวใจ
ข้าพเจ้าได้ ตระหนัก ถึงความ ระทึกระรวย สักอ้น สัก้านจาก
ทรวงอกของหล่อนเช่นเดียวกัน

แววหวานในดวงตาของทิพยาเหือดหายไป มี
ประกายหยาดเยิ้มระริกเร้าขึ้นมาแทน รวบรวมบ่งบอกถึง
ความปรารถนาร้อยแปดซึ่งจะเดาเอาเองไม่ถูกเลย ข้าพ-
เจ้าเพิ่งพินิจจนมันหรรษาแล้วบัดสนิท แต่ประกายในนั้น
ยังคงเจิดจ้าอยู่ในใจข้าพเจ้า... โดยอ้อมแขนที่ไม่คลาด
คลา ข้าพเจ้าฝังจูบลงบนริมฝีปากอวบอ้อนของหล่อน
ความหาเกสรนางในนินฉับพลัน... เน้นนานจนใจแทบ
จะขาดแต่ตนเดินไปด้วยอารมณ์สุข มีอุ่ม ๆ ที่เกาะไหล่
ข้าพเจ้าก็เลื่อนไปโอบรอบคอ และรัดแน่น เหมือนจะผูกมัด
ข้าพเจ้าไว้ในบ่วงสวาท... ให้ดูดีมีเพื่อนพ้องเกษตนาผาง
ในบ่วงนั้นจนตราบทำวันตาย

เราถอนริมฝีปากออกจากกันช้า ๆ ทิพยาระทด
ระทวยอยู่ในอ้อมแขนข้าพเจ้า ไบหน้าบ่ม สัมผัสเรือ

ณรงค์ จันทรวง

ประกายตาเด่นระริกบอกความหมายของอารมณ์ ทรวงอก
สั่นไหวสั่นไหวเหมือนคน ที่เหน็ดเหนื่อย จนแทบจะขาด
รอน... ข้าพเจ้ากมลกระซิบที่ซอกหูหล่อน

“พ่ายไปเสียนาน รู้ไหมว่าผมเปล่าเปลี่ยว
เหลือเกิน”

ทพยาเกตุอกหน้าลงกับอกข้าพเจ้า

“พกกคิดถึงและเห็นใจโรจน์ออก แต่ไม่รู้ไม่ใช่หรือ
ว่าพียงมือสระไม้ส้มบรรณ โรจน์ขา... โกรธหรือเปล่า?”

“ผมมแต่จะรักพมาก ซนทุกวัน ทั้งทพไม่ค่อย
ไยดี”

ทพยาเอานวช จมคางข้าพเจ้าด้วยท่าทางเขี้ยววน

“ใครว่า... โรจน์นแหละชอบพูดเหมือนคนไม่สม
รัก ทั้ง ๆ ที่พไม่มีอะไรจะให้ออกแล้ว ยังไม่พออกหรือที่ใด
ไปทั้งใจและกาย” หล่อนไม่เชิงถาม

ข้าพเจ้าซบหน้าลงที่ซอกคออันหอมกรุ่นของหล่อน
ฝ่ามือลูบไล้ไป ตามแผ่น หลัง และ หยุตลง ที่สะเออ อันกลม
กลิ้ง

ดอกงิ้ว

“อยากจะทำอะไรก็... แต่เห็นจะไม่ได้”

“ทำไมเล่า... โรจน์ขา...” หล่อนถามเสียงเบา

หิว และเครียดเหมือนรัญจวนใจ

“ปากพหวานเหลือเกิน” ข้าพเจ้าเพื่อ

“เท่านั้นหรือ” ทิพยาครางเยือกออกมาจากอก

“.....” ข้าพเจ้ากระซิบตอบ

“ใจพจะขาดอยู่แล้ว”

เสียงข้าพเจ้าแหบพร่า “พคงรอน... ให้ผมถอด...”

“อย่าเลย...” ทิพยาพูดเสียงเครือเหมือนสะอื้น

สรวพรางคืบเดินไปหมดทุกส่วน เม้มมือข้าพเจ้าลอดเสื้อ

ล่อยชายเข้าไปโอบมลูบผิวเนื้อเบื้องหลังของหล่อน เนื้อ

ของทิพยช่างนุ่มเนียนมือเหมือนทุกครั้งที่ได้สัมผัส หล่อน

ครางเสียงแผ่วอยู่ในลำคอ แล้วสอดแขนที่โอบอยู่รอบคอ

ข้าพเจ้าก็กระชับแน่น ก่อนที่จะขาดใจตายอยู่กับทรวงอก

ของหล่อนข้าพเจ้าก็ ถูกรัง หนาขน . เมื่อ สายตาเรา พบกัน

ข้าพเจ้าก็ตระหนักถึงแวทรวงวอนขอความเห็นใจ บังถึง

สายใยสุดท้ายของความอดทนกำลังตั้งเข้ม้ง... เราจับกัน

ณรงค์ จันทรเรือง

อย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่ง และก่อนที่ไฟในอกจะคุโชนขึ้น
มอดไหม้ทุกสิ่งทุกอย่างให้พินาศไป ข้าพเจ้าก็ผละออกมา

ที่หัวเตียง...ข้าพเจ้าเปิดหน้าต่างกว้างออก อากาศ
ครึ้มและทึบลงโดยไม่รู้ตัว ต้นหมากกรากไม้ประดับกิ่งก้านไป
มาเสียดงูซู่ซ่าเกรียวกราวด้วยแรงพายุ พัดร้องครืนทางทิศ
ตะวันตก ฝนเริ่มพรำลงมาขณะที่ทพยาก้าวเข้ามายืนเคียง
ข้าง หล่อมยมอย่างชานบานกับสายฝน ข้าพเจ้าถอยจาก
หน้าต่าง หยิบกางเกงแพรจากราวส่งให้ ทพยาเดินมา
รับพร้อมก้มหยศตา ข้าพเจ้าหัวเราะหันหลังให้ พอหล่อน
ร้องว่าเสร็จแล้ว หันขวับไปก็พบแต่ความมืดสลัวเพราะ
หล่อนปิดหน้าต่างบานนั้นเสียแล้ว

“โรจน์ทำไมนะ?” หล่อนถามเมื่อได้ยินเสียงกุก-
กัก ข้าพเจ้าตอบหล่อนว่าจะจุดตะเกียง “อย่าดีกว่าพชอบ
ความมืดเมื่อยอยู่กับเธอ มันเหมือนกับว่าในโลกนี้มีเรา
เพียงสองคนเท่านั้น”

ข้าพเจ้า สบตา กับ หล่อน ใน ความ สลัวกลาง...ภาย

นอกเตียงผ่นหัวเราะอย่างครนเครงกับพन्दิน ฟ้ำครึม
 ครางเคล้ากับเสียงพายุกรรโชกกับไม้ไผ่ตั้งเกรียวกราว ภาย
 ในสองชีวิตกำลังเงยบงัน ส่วนวิญญาณทั้งคู่กำลังโศกโศก
 อยู่ในสรรพางค์ เร่งเร้ากับความผู้ลี้ภัยที่กำลังหมดความต้าน
 ทานลงทุกที

เราเฝ้าเข้า สู่อ้อมแขน ของ กันอย่าง ดุดุดม และมัว
 เมา จากการสัมผัส... ข้าพเจ้าพบเพียงกางเกงแพรตัวเดียว
 เท่านั้นที่หุ้มห่อร่างของทิทยาอยู่ นอกนั้นไม่รู้หายไปข้าง
 ไหน ช่างเถอะ ข้าพเจ้าไม่ได้ใจ... จากช่วงแขนสองศู
 โอบกระชับ ทำให้อกของเราเบียดเสียด กันจนได้ ยืนเสียง
 เต็มระทึกของหัวใจ เรือนกายของหล่อนส์ลางเสีลาและ
 โพลนอยู่ในความสลัว แต่ขณะนั้นข้าพเจ้าไม่มีเวลาพิศดู
 เสียแล้ว

ด้วยหัวใจที่เต้น อึกทึกครึกโครม เหมือนจะพุ่งออก
 มานอกอก เรากอดก่ายกันอย่างหลุ่มหลวมัวเมา ไม่แย
 แ่ต่อเสียงพายุฝนทอกรนง อยู่ภายนอก หรือ สรรพางค์ของ
 ตัวเอง จนข้าพเจ้าได้ตระหนักถึงความระทึกตนเต้นและ

ณรงค์ จันทร์เรือง

ความอ่อนเปลี้ยของหัวใจว่ามันเกิดช่นครึ่งแล้วครึ่งเล่า วน
เวียนอยู่เช่นนนจนกระทั่งเรือน ภายชาวโพลน ของพิทยาไม่
ทำให้หัวใจข้าพเจ้า เราร้อนหรือเต็นระทก ช่นมาได้อก.....
ข้าพเจ้าเปลี้ยใจเสียดจนปราศจากเรียวแรงที่จะลุกไปหยิบช่น
มาตักขนาดมโหฬารมอยากทง ๆ ที่ล้าคอกำลังแห้งผากเป็นผุย-
ผง!

แผ่นที่กระหน่ำอย่างรุนแรงค่อยทุเลาเบาบางลง พสุธา
และพฤษชาติ น้อยใหญ่เนื่อง นองเปี้ยก ช่มไป ด้วย น้ำฝน
เสียดเปาะเปาะบนหลังคาค่อยจางเสียดลงจนหายขาด เสียด
กบรื่องครึมครางดังช่นรอบบริเวณ... ลึกครู่แดดหลังฝนก็
เจิดจางช่น วิหคโผบินเสียดกันเสียดแซ่ นกน้อยทพุ่มช่ม
หน้าบ้านเริ่มบทเพลงอันไพเราะของมันอีกครั้งหนึ่ง

หน้าต่างถูกเปิดกว้างออก ความเยือกเย็นถึง
สร้านอยู่ในบรรยากาศสดใส่ ข้าพเจ้าจุดบุหรืสูบอีกมวน
หนึ่ง ขณะททพยาส่องกายลุกช่นไปย่นทหน้าต่าง หล่อน
สุดลมหายใจยาว หันมายิ้มอ่อนโรยกับข้าพเจ้า

ดอกงิ้ว

“ฝนตกหนักเหลือเกินนะคะ โรจน์”

ข้าพเจ้าทำเสียงรับอยู่ในลำคอ หากความเพลิด
เพลิดจากรสควันอันโอชะต่อไป

“เธอจะไม่ลุกขึ้นมาดูกับพี่หรือคะ?” หล่อนถาม
เสียงอ่อนหวาน

ข้าพเจ้าสั่นหน้า

“ดูอยู่ทุกวันจนเบื่อแล้วละพทพย” หยุดนิดหนึ่ง
เมื่อเห็นความหม่นหมองอยู่ในดวงตาของหล่อน แล้วพูด
ต่อด้วยส้อมเสียงเบาหน่าย “ตกได้ตกดี...ไม่เห็นน่าดูตรง
ไหน”

ในตาของหล่อนปรากฏแววเศร้า

“พลิกใบใดหรือยัง?”

ข้าพเจ้าซึ่งใจอยู่ครุ่นหนึ่ง

“ผมยังไม่เบื่อพลเลย” ดัดบุหรืหรือออกไปทาง

หน้าต่าง อาเชนออก ทิพยาวิงถลาเข้ามาทางตัวลงบน
ทรวงอกข้าพเจ้า หวเราะเสียงสั่น

“พรกโรจน์เหลือเกิน” หล่อนเก็ลือกหน้าไปมา

ณรงค์ จันทร์เรือง

เบียดตัวแนบแน่น ชนม่อม มือทั้งสอง ของ ข้าพเจ้า เออมไป
โอบกอดแล้วลูบไล้ไปทั่วแผ่นหลัง “โรจน์ชา อย่าเพิ่ง
เบอพนะ พยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อโรจน์แม่แต่การได้ชื่อ
ว่าคบชู...” หล่อนสะอื้นหรือเปล่าก็ไม่รู้ ข้าพเจ้าไม่ได้

พิศดู

“พี่ไม่รักเขาหรือ?” ข้าพเจ้าเพิ่งถามเป็นครั้งแรก...
เกือบสองปีมาแล้ว

ทิพยายันกายชนมมองตาข้าพเจ้าเหมือนจะหาแว
อัน ครันแล้วหล่อนก็ซบลงดังเดิม

“พดอบไม่ถูกหรือก โรจน์ชา” เสียงหล่อนเลือน
ลอยจนข้าพเจ้าหลากหลาย “ครั้งก่อนนนพจำได้ว่าพรักเขา
มากเหลือเกิน ทรกทงหวงเหมือนเขาเป็นชีวิตทงชีวิตของ
พี่ แต่เขาก็หันความเป็นผู้ชายไม่พ่น เชื่อไหมโรจน์...
เขาอกใจพออย่างบัดซบที่สุดกับ คนที่เขาบอก พว่าเป็นน้อง
สาวของเพื่อน ซึ่งมาอาศัยอยู่ระหว่างเรียนตัดเสื้อ ยังไม่
ถึงสามเดือนแท้ ๆ ทนงเดือนฉายเข้ามาอยู่บ้านเรา พจบ
ได้อย่างคาหนังคาเขา..”

หล่อน จบ ประโยค สุกุทัย อย่าง กระแทก กระทุ้ง
 แล้วยืนกายขนนึ่งบนขอบเตียง นยันทาทเปียกชุ่มเหม่อ
 ออกไปทางหน้าต่าง ไม่ได้สังเกตเห็นความอาอองตะลึงตะไลของ
 ขาพเจ้าที่กดชนอยางฉับพลันทันท

“ใครนะ ผู้หญิงคนนั้น” ขาพเจ้าถามเนือย ๆ
 กลับเกลื่อนความตื้นเต็นไว้มืดซิด

“นึ่งเดือนฉาย” ทิพยาเน้นพันตอบโดยไม่หันมา
 มั่นยำ ความเข้าใจ ของ ขาพเจ้าให้ หนัก แน่น และ แจ่มชัด
 ขาพเจ้าไม่รู้ว่าควร จะร้องไห้ หรือหัวเราะดี เมื่อ หล่อนพูด
 ต่อไป “ตั้งแต่นนพภทรมดริกเขา ถึงเขาเองก็ไม่แยแแต่พิ
 เราอยู่ด้วยกันไปยงงนเอง ทงทไม่มเหตุผลและส่ายไยผูก
 มัดกัน... นึ่งเดือนฉายหอบผ้าหอบผ่ออนกลับบ้านในวันรุ่ง
 ฆนทง ๆ ทยงเรียนไม่สำเร็จ โดยทพิไม่ได้ออกปากไล่และ
 เขากไม่คิตคาน เราต่างกมอัสระต่อกันทุก ๆ ทาง แม้จะ
 อยู่รวมกันฉนทผวเมย เขาเทยวมบานเลกบานนอยไวไม่รู
 กหลัง พิไม่ว่าหรือแม่แต่จะแยแแต่ ขออย่างเดยวอย่าให้
 เขามาอยู่ในบ้านเท่านั้น พิเองกปล่อยชวดตอยางเต็มท

ณรงค์ จันทร์เรือง

เหมือนกัน บทเรียนจากเขาทำให้พ่เซ็ดหลายและไม่จริง
จังกับผู้ชายคนไหนในโลก จนกระทั่งพมาพบเธอ...”

“ชาวสวนจน ๆ คนหนึ่งเท่านั้น” ข้าพเจ้าจึงขัด
ลือ ๆ พยายามบีตบึงวแหวในดวงตาไม่ให้หล่อนตระหนัก

ทิพยาทอดสายตาคมวิบ

“แต่พริกโรจนเหลือเกิน อะไรหนอที่เป็นเส้นนี้
ของเธอ” หล่อนเออมม้อมมาลูบไล้ใบหน้าข้าพเจ้าแฉ่วเบา
ข้าพเจ้าจับมือข้างนั้นไว้ ออกแรงดึงจนทรวงอ่อนนุ่มของ
หล่อนเอนมาทาบบนอก

“ยังไม่รุอกหรือ?” ข้าพเจ้ากระซิบ...

ทิพยาหน้าแดงกำ หยกเบา ๆ ทข้างแก้มข้าพเจ้า
ขณะชบหน้าหน้าลงเกลือกกลงไปมาได้ย่นเสียดหล่อน
พ้มพ้าอะไรอยู่ในลำคอ ขณะที่หัวใจข้าพเจ้ากำลังแห่งแสง
และเร้งรัตเข็มนาฬิกา!

บ้ายคล้ายมากแล้วเมื่อทิพยาอำลาไป ข้าพเจ้าเดินไป
ส่งจนพ้นเขตสวน รอจนหล่อนลับตาไปแล้วจึงเดินทอด

๕
ดอกงิ้ว

น้องกลับ ถอยคำของพิทยาทำให้ข้าพเจ้าว้าวุ่นและคิดที่จะ
ตัดสินใจมาตลอดทาง

เมื่อมาถึงบ้าน... ยังไม่พ้นบันไดชั้นบนสุด เลี้ยง
แจ่มใสก็ทักถามดังมาจากในห้อง

“พี่โรจน์ใช่ไหม?”

ข้าพเจ้าซังกั้น แล้วรีบเดินพรวดพราดเข้าไปโดย
ไม่ขานรับ ออกใจระทึกสั่นดี

“เดือนฉาย” ข้าพเจ้าเรียกเลี้ยงต่ำลึก

หญิงสาวในถุงผ้าป่าสด เลือกลายสลัปล้าง
กำลังเปิดหนังสือทพิทยาขอม้าฝาก เหยยหน้าชนยมระริน
ข้าพเจ้าเดินเข้าไปเกาะไหล่กลมเส้ลา ของหล่อนไว้ อย่าง
แน่นหนา มองซึ่งเขาไปในดวงตาคู้งามนั้นอย่างกลางแกลง
ระคนมัวเมา

“พี่โรจน์ไปไหนมา?” หล่อนฉ้อนถาม

ข้าพเจ้านั่งงีบสายตาไม่คลาดคลา

“เดือนตัดกางเกงนอนมาให้พี่ หล่อนชูถุงกระ-

ดาษชั้น “เลยไม่ได้มาหาเสี่ยสามวัน... โกรธเดือนหรือ

เปล่า?” นัยน์ตาของหล่อนชอบริสุทธี

ณรงค์ จันทร์เรือง

ข้าพเจ้าพูดไม่ออก ความรู้สึกชนิดหนึ่งตันตัน
ออกมาจากลำคอ ได้แต่รังรองอวสคราญของเดือน
นายเข้ามาแนบชิด ก้มหน้าลงซบจูบที่ชอกคออันยอง
โยของหล่อน...นุ่มนวลแผ่วเบา

□ □

จาก “ใต้เงาสีคำ”
แม่ศรีเรือน ๐๔

ตัวอย่าง

๘ ๘ ๗
พ็อคเก็ตบุ๊ค เล่มมาตรฐาน
ของสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
ที่ออกจำหน่าย

มาลิกับแมลง	อุษณา เพลินธรรม
เลือดในดิน	อาจินต์ บัณฑิตพรศักดิ์
ผู้หญิงสมัยนี้	ชาย บางกอก
พ่อตา — แม่ยาย	หลวงเมือง
เนอนมไข่	ไก่อ่อน
โลกนี้ยังมีรส	จอสยาม
โลลิต้า	เมทนี นกุล
สามเกลอผจญภัย
กามเทพทรยศ	ประทีป โกมลพิส
ชู้เพียงพุนด้วยเล่ห์โง่และทราม	ยอดธง ทับทิวไม้
นิยายกรุงเทพ ๖ เมืองที่น่าตาราคาตก
ภาษาสวรรค์	แม่อนงค์
สวนสวาท	ประสิทธิ์ ศิริบรรเทิง
เรื่องของหมอเหออ	เสนอ อินทรสุขศรี

ทุกเล่มออกจำหน่ายแล้ว

ราคาเล่มละ ๖ บาท

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ๒๓๐ นครเขมม จัดจำหน่าย